

Arrest

nr. 298 774 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die als begeleide minderjarige samen met haar ouders op 14 oktober 2019 België binnenkwam, diende op 24 januari 2023 een eigen verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De adjunct-commissaris nam in hoofde van de ouders van verzoekster beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden bevestigd in beroep (RvV van 7 juni 2021, nr. X). De tweede verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoeksters werden niet-ontvankelijk verklaard, waarbij de Raad het beroep tegen deze beslissingen heeft verworpen (RvV van 24 februari 2022, nr. X).

1.3. De moeder van verzoekster diende vervolgens een derde verzoek om internationale bescherming in dat niet-ontvankelijk werd verklaard. De Raad verwierp het tegen deze beslissing ingediende beroep (RvV 15 december 2022, nr. X).

1.4. Op 8 juni 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in hoofde van verzoekster. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 15 juni 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 24/01/2023
Overdracht CGVS: 08/02/2023*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 25 april 2023 van 9u02 tot 10u15 in het bijzijn van een tolk Spaans. Uw raadsman, meester Kiwakana loco meester Geens, was aanwezig van 9u23 tot het einde van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit San Salvador. U hebt uw land van herkomst verlaten op 13 oktober 2019 in het gezelschap van uw ouders, I.M.H.C. en E.U.O.T.

Op 22 oktober 2019 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 22 december 2020 een weigeringsbeslissing genomen. Op 26 januari 2021 dienden uw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 7 juni 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Uw ouders dienden op 21 juni 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 2 augustus 2021 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Uw ouders gingen tegen deze beslissing in beroep op 16 augustus 2021. Het beroep werd verworpen op 24 februari 2022. Uw vader keerde hierna terug naar El Salvador. Uw moeder diende op 1 juni 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in. Haar verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard op 26 augustus 2022. Uw moeder ging hiertegen in beroep op 7 september 2022 en dit beroep werd op 15 december 2022 verworpen.

Op 24 januari 2023 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeldt u dat u in juni 2019 door bendeleden benaderd werd die u wilden inlijven en eisten dat u zou trouwen met een van de leiders. U kon ontkomen en werd drie dagen later opnieuw benaderd met dezelfde eisen. U kon opnieuw aan hen ontsnappen. Uw ouders vreesden voor uw veiligheid en beslisten het land te verlaten.

U legde uw paspoort neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren

wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat generaal dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 22 oktober 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is.

Zo verklaarde u dat u in juni 2019 twee keer benaderd werd door bendeleden die u wilden inlijven en eisten dat uw de vrouw zou worden van één van hun leiders. U kon aan hen ontkomen en ging met uw ouders bij uw grootouders wonen. Uw ouders beslisten met u het land te verlaten in oktober 2019 (CGVS, p. 7-9). Er werd reeds in de verzoeken van uw ouders geoordeeld dat er aan deze asielmotieven geen geloof gehecht kan worden.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

Verder kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als jonge vrouw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties.

Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw paspoort kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dit document ondersteunt enkel uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit en reis, die hier niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 48 tot 48/6 en 57/6 van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- De redelijke termijn;
- Het rechtszekerheidsbeginsel;
- De materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt vooreerst dat de beslissing niet werd genomen binnen de termijn vooropgesteld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster licht toe op uitgebreide theoretische wijze en stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom deze termijn niet werd gerespecteerd.

Voorts betoogt verzoekster als volgt:

“Door de verzoekende partij wordt vooreerst opgemerkt dat de feitelijke situatie van de minderjarige A. en de feitelijke situatie van de ouders van de minderjarige met elkaar in verband staan. De vrees die de ouders van de minderjarige hebben geuit, geldt tevens in hoofde van de minderjarige.

Verzoekster benadrukte echter, tijdens haar eigen verzoek tot internationale bescherming, de persoonlijke vrees die zij heeft bij een terugkeer naar El Salvador.

Zij haalde, onder meer tijdens haar persoonlijk onderhoud, aan dat zij vreest voor haar leven. Zij vreest vermoord te worden door de “Bende 18”, nadat zij door hen benaderd werd maar zij weigerde om de bende te vervoegen. Verzoekster omschreef haar persoonlijke vrees daarom als volgt: “Dat ze mij ontvoeren, mishandelen, dat ze mijn moeder vermoorden en mijn vader die woont bij mijn grootouders” (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 10).

Dit betreft een actuele en ernstige vrees die verzoekster heeft aangehaald.

Verzoekster haalde in het bijzonder aan dat haar vrees, na verschillende jaren dat zij afwezig is gebleven uit haar land van herkomst, niet vervaagd is. Integendeel, verzoekster stelde tijdens haar persoonlijk onderhoud: “het is al jaren geleden, maar ze vergeten het nooit” (verslag persoonlijk onderhoud pagina 10).

De ernst en het actueel karakter van de vrees die verzoekster heeft werden niet op een zorgvuldige manier onderzocht door verweerder. Dit geldt in het bijzonder, gelet op het langdurig verblijf van verzoekster in België en haar persoonlijke situatie als jonge maar afhankelijke vrouw.

De minderjarige A. verliet El Salvador, samen met haar ouders, op 13 oktober 2019. Dit betreft een periode van meer dan drie jaar dat zij niet meer verbleef in haar land van herkomst. Sindsdien keerde zij niet meer terug naar El Salvador en verbleef zij in België. Zij groeide in België verder op. Zij studeert landbouw en tuinbouw.

De minderjarige A. is een jonge vrouw met beperkte contacten in El Salvador. Zij is afhankelijk van haar familie om te voorzien in haar basisbehoeften, terwijl volgens een bron in de COI Focus “El Salvador Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020 El Salvador in 2019 het meest gewelddadige land van Latijns-Amerika ten opzichte van vrouwen is geworden.

Verzoekster wijst er in het bijzonder op dat zij bij een terugkeer naar El Salvador dreigt terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen vrouwen genormaliseerd is. Zij bevindt zich bovendien in een erg zwakke (kwetsbare) situatie, zowel op sociaal als economisch vlak. De familie die verzoekster nog heeft in El Salvador bevinden zich tevens in een zwakke economische situatie. De woning van de grootouders is klein en niet geschikt om ook verzoekster te laten inwonen (verzoekster verbleef er eerder, waarbij zij met twee anderen in één bed moest slapen).

De vrees van verzoekster geldt in het bijzonder omwille van haar langdurig verblijf in Europa, waardoor zij geacht wordt een zekere welstand tot stand te hebben gebracht (of minstens haar familie) en zij een levensstijl heeft eigen gemaakt die afwijkt van de heersende cultuur in El Salvador. Hierdoor dreigt verzoekster het slachtoffer te worden van afpersing of ontvoering als jonge maar afhankelijke vrouw.

Volgens de Comisión Interamericana de Derechos Humanos (CIDH), naar aanleiding van waarnemingen tijdens een bezoek aan het land in december 2019, is El Salvador doordrongen van discriminerende sociaal-culturele modellen die ervoor zorgen dat geweld ten opzichte van vrouwen genormaliseerd en getolereerd wordt. Het algemene beeld dat wordt geschetst in de landeninformatie heeft het over een algemene straffeloosheid, ondanks het bestaan van een operationeel wetgevend en institutioneel kader ter verdediging van de rechten van vrouwen. Volgens editie 2017 van de nationale enquête over geweld tegen vrouwen (Encuesta Nacional de la Violencia contra la Mujer) van de Algemene Directie voor Statistiek en Volkstellingen (Dirección General de Estadísticas y Censos, DIGESTYC) beslist slechts 6 % van de vrouwelijke slachtoffers van geweld (inclusief verkrachtingen, psychologisch geweld en ander misbruik) klacht in te dienen of bijstand te vragen. Volgens een artikel van Sky News van 6 maart 2020 blijft het femicidepercentage van El Salvador het hoogste ter wereld, ondanks een daling van 40 % in 2019 in vergelijking met 2018. Slechts 49 % van de gewelddadige overlijdens van vrouwen werd in 2019 femicide genoemd volgens het rapport van het IDHUCA van 2020. Het aantal vonnissen wegens femicide steeg in het eerste semester van 2019, 30 % had betrekking op een vrijspraak. Meer dan 50 % van de gedode vrouwen zijn tussen 18 en 40 jaar. Van 2012 tot half 2020 werden 3.015 vrouwen vermoord maar tot eind 2019 waren er slechts 259 veroordelingen wegens femicide. Meer dan de helft van de gevallen blijven ongestraft. In 2019 werden 230 gewelddadige overlijdens van vrouwen gemeld. Volgens het Salvadoraanse Instituut voor de Ontwikkeling van de Vrouw (Instituto Salvadoreño para el Desarrollo de la Mujer, ISDEMU) sluiten femicides heel vaak een toenemende cyclus van nietaangegeven agressie af. Het aantal femicides daalt maar niet de geweldfeiten die eraan voorafgaan. Jaar na jaar schommelt het aantal aangiften van geweld tegen vrouwen rond 20.000 (arrest RvV nr. 272 156 van 29 april 2022)

Al deze elementen vormen de vrees die verzoekster eveneens heeft bij een terugkeer naar El Salvador, in samenhang gezien met de redenen waarom zij El Salvador diende te ontvluchten (zie hierboven). Dit betreft een persoonlijke vrees.

Bovendien wijst verzoekster er tevens op dat ook socio-economische overwegingen (zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven) relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 EVRM).

Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254)."

2.2. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig

artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoekster eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster voert aan dat de beslissingstermijn van vijftien dagen voorzien in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet niet werd gerespecteerd door de commissaris-generaal, waardoor deze volgens haar niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de voormelde wet. De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen, die begint te rekenen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Een overschrijding ervan wordt in deze beroepsprocedure niet gesanctioneerd.

2.4. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op goede gronden motiveert dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoekster beruist op de feiten die haar ouders in hun verzoeken om internationale bescherming hebben aangehaald.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de problematiek met bendeleden, verwijst de Raad naar het motief van de bestreden beslissing hieromtrent waarin wordt gesteld dat er in het kader van de verzoeken van haar ouders geen geloof kon worden gehecht aan deze problematiek. Door louter te volharden in deze reeds ongeloofwaardig bevonden vrees brengt verzoekster geen eigen elementen aan die een apart verzoek rechtvaardigen.

Voorts verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar haar profiel als vrouw en verwijst naar de cultuur van geweld tegen vrouwen die heerst in El Salvador aan de hand van landeninformatie.

Het loutere feit dat verzoekster een vrouw is kan echter niet leiden tot de vaststelling dat er in haar hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade speelt. Het

aanhalen van landeninformatie, zonder deze *in concreto* aan haar eigen persoon te verbinden leidt evenmin tot een zulke vaststelling.

Waar verzoekster nog verwijst naar haar verblijf in België en haar studies, merkt de Raad op dat hieromtrent reeds werd geoordeeld dat deze lovenswaardige elementen geen feiten behelzen die de ontvankelijkheid van haar verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, daar deze geen relevante elementen betreffen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvV van 24 februari 2022, nr. 296 003, p. 12).

Aangaande de algemene situatie in El Salvador en het risico voor terugkeerders verwijst de Raad naar de motieven van de bestreden beslissing:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden

aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze motieven zijn een herhaling van de beslissing van 26 augustus 2022 die werd genomen in hoofde van verzoeksters moeder in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen (RvV 15 december 2022, nr. 282 004).

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat ze een levensstijl of welstand heeft opgebouwd in Europa die het risico vergroot dat ze het slachtoffer zal worden van ontvoering of afpersing. Zulks vaag en weinig uitgewerkt betoog kan echter geen afbreuk aan de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing hieromtrent.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij niet kan terugkeren naar El Salvador omdat zij er in een situatie van extreme armoede zal verkeren, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde dat zij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien te voorzien. Verzoekster brengt ook in haar verzoekschrift geen bewijs van aan. De vermelding dat ze bij haar grootouders in een

bepaalde woonruimte verbleef, kan alvast niet leiden tot de conclusie dat verzoekster zich zal bevinden in een situatie van verregaande materiële deprivatie.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de bestreden beslissing bij, op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP